

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/105/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244913
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1111244913.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobkyne: X.. D. L., Z.. XX. X. XXXX, B. Š. Č.. X, B., zastúpená advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners s. r. o., Bratislava so sídlom Radlinského č. 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Z. B. Q., Q. Q. D. A. Č.. X, B., o zaplatenie náhrady škody vo výške 18.398,50 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. novembra 2013, č. k. 10C/213/2011-558, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má právo na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu **100 %**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 18.398,50 € s príslušenstvom predstavujúcu náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou **PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKEJ INVESTÍCIE** (ďalej len "PDSI") a obchodníka s cennými papiermi **CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s.** (ďalej len "obchodník s CP"). Ďalej prvoinštančný súd zamietol návrh žalobkyne na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie a rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke prvoinštančný súd odôvodnil ustanoveniami § 3 ods.1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 127 ods. 2, § 128 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, keď z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáha náhrady škody titulom zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto súd nárok posudzoval v intenciách tohto zákona. Prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa bol členom družstva **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKEJ INVESTÍCIE**, do tohto družstva vložila členský vklad, avšak vzhľadom na rozhodnutie o vystúpení z Družstva jej členstvo zaniklo rozhodnutím predstavenstva družstva podľa čl. 16 ods. 3 Stanov družstva k 30. 03. 2011, čím jej vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu. Na základe schváleného prospektu investície Úradom pre finančný trh UTF-002/2002/SPI z 21. 03. 2002, právoplatný 28. 03. 2002, bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky 10 rokov. Prospekt investície bol informačným dokumentom, z obsahu ktorého investori získavali informácie pre ich investičné rozhodnutie. Zo Zmluvy o zriadení portfólia z 02. 06. 2008 mal súd preukázané založenie zmluvného vzťahu medzi Družstvom a Obchodníkom s cennými papiermi **CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s.** Predmetná zmluva bola Obchodníkom s cennými papiermi vypovedaná listom z 30. 03. 2010 s účinnosťou od 01. 05. 2010. Po tomto úkone Družstvo listom z 15. 04. 2010 požiadalo Z. o preskúmanie postupu spoločnosti **CAPITAL INVEST, o. c. p., a.**

s. V tomto čase Družstvo však nepodalo žalobu voči Obchodníkovi s cennými papiermi o náhradu škody, ale žiadalo Z., aby situáciu riešila. Na základe zisteného skutkového stavu do 01. 06. 2010 - Z. ako aj jej právny predchodca Úrad pre finančný trh v súlade so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch postupovali správne vo vzťahu k Družstvu, ktoré bolo Z. povinné predkladať polročné správy o svojom hospodárení. Z obsahu správ nevyplývali žiadne informácie o prípadnej zhoršenej finančnej situácii Družstva a ani po rokovaní so štatutárom Družstva ako aj s ostatnými štatutármi dcérskych spoločností družstva. Obsah prerokovaných skutkových okolností o činnosti Družstva mal súd preukázaný zo zápisu z prerokovania problémov a nezrovnalostí v činnosti družstiev z 24. 08. 2007. Družstvo dňa 10. 10. 2007 doručilo Z. list s tým, že zo strany družstiev nedošlo k porušeniu zákona a prospektov investícií schválených Úradom pre finančný trh z dôvodov v liste špecifikovaných. Družstvo sa vyjadrilo k systému fungovania družstiev vzhľadom na ich investičnú stratégiu, že vtedajší stav zodpovedal dlhoročnej finančnej spolupráci medzi spoločnosťami CI HOLDINGU, a. s., jej dcérskymi spoločnosťami a družstvami. Podľa názoru Družstva narušenie tohto systému by mohlo týmto spoločnostiam spôsobiť značné škody ako aj na druhej strane náklady, keďže finančné vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami sú dlhodobými investičnými vzťahmi. Družstvu a jeho dcérskym spoločnostiam sa javilo ako problematické zabezpečiť do portfólia družstiev iné investičné nástroje, ktorých emitentami by boli spoločnosti v rámci finančnej skupiny CI HOLDING, a. s. Družstvo zdôraznilo, že dlhodobé vysoké výnosy členov družstiev boli zabezpečené najmä dobrou investičnou stratégiou družstiev, pričom bola vyslovená obava, že jej zmenou by mohlo prísť k ich ohrozeniu, resp. narušeniu dôveryhodnosti družstiev, ak by nebolo naďalej zo strany ich členov možné, aby jednotlivé družstvá boli naďalej schopné plniť svoje záväzky. Za vyše päťročné obdobie pôsobenia družstiev na slovenskom finančnom trhu nebola evidovaná ani jedna sťažnosť zo strany členov družstiev a taktiež družstvám nebolo zrejmé, že by Z. disponovala nejakou sťažnosťou voči jednotlivým družstvám. Družstvo až listom doručeným Z. dňa 15. 04. 2010 požiadalo Z. o preskúmanie postupu spoločnosti CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. potom, čo mu Obchodník CP vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. Z obsahu listinných dôkazov, ako aj z obsahu výpovede splnomocneného zástupcu žalovaného mal súd preukázané, že Z. vykonala v období od 20. 04. 2010 do 06. 05. 2010 u Obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste. Z. v tomto období vyzvala Družstvo listom z 20. 04. 2010, aby predĺžilo žiadosť o schválenie dodatku prospektu investície tak, aby Družstvo mohlo pokračovať v zhodnocovaní finančných prostriedkov, keďže Z. zistila, že podstatná časť prospektu investície sa stala neaktuálna. Z obsahu listinných dôkazov mal súd ďalej preukázané, že Družstvo predložilo Z. dňa 28. 04. 2010 žiadosť o schválenie dodatkov k prospektu investície. Týmto bolo začaté konanie, ktoré bolo podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 747/2004 Z. z. prerušené rozhodnutím OPK-5664/1-2/2010 z 10. 05. 2010 na čas, kedy Družstvo bolo povinné odstrániť nedostatky žiadosti a žiadosť doplniť. Družstvo ani po opakovanom predĺžení lehoty na odstránenie väd žiadosti nedostatky neodstránilo, v dôsledku čoho Z. rozhodnutím OPK-5664/1-5/2010 z 26. 08. 2010 konanie vo veci žiadosti o schválenie dodatkov k prospektu investície, zastavila. Rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Bankovej rady Z. číslo GUV-1744/2010 z 08. 12. 2010, právoplatné 16. 12. 2010. Z. súbežne začala voči Družstvu konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. za porušenie ustanovenia §129 ods.3 v spojení s ustanovením § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) ZoCP a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 ZoCP, rozhodnutím ODT-10890-4/2010 z 30. 05. 2011, právoplatné 18. 07. 2011. Týmto rozhodnutím Z. Družstvu zakázala predaj majetkových hodnôt, avšak nezakázala Družstvu vykonávať inú činnosť, keďže Z. takéto kompetencie voči Družstvu ako podnikateľskému subjektu nemala. Z. na základe získaných poznatkov o činnosti Družstva ako aj Obchodníka s CP, podala dňa 27. 07. 2010 orgánom činným v trestnom konaní oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Podľa uznesenia Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii č. k. ČVS:PPZ-153/BPK-B-2010 zo 16. 11. 2010, bolo dňa 10. 08. 2010 začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

2.1. Prvoinštančný súd vznik škody titulom nesprávneho úradného potupu posudzoval v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keď žalobkyňa bola povinná preukázať zákonné podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného za vznik škody, ktorá jej mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Z. pri výkone dohľadu nad Družstvom, ktorého bola členkou. Zákonné podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného za vznik škody musia byť splnené kumulatívne bez ohľadu na zavinenie, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Podľa názoru súdu žalobkyňa nepreukázala, že by Z. vo vzťahu k Družstvu nesprávne úradne postupovala. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že Z. až od účinnosti zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných

papieroch od 01. 06. 2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt - Družstvo, dodržiava schválený prospekt investície. Z. nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, nakoľko by konala v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v rozpore s ustanoveniami zákona č. 566/1992 Zb. o Z. B. Q., so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a zákonom č. 747/2004 Z. z. o dohlade nad finančným trhom. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala už prvú z troch podmienok vzniku zodpovednosti za vznik škody a to nesprávny úradný postup Z. a z dôvodu hospodárnosti konania sa s ostatnými podmienkami vzniku zodpovednosti štátu výškou škody a príčinnou súvislosťou s nesprávnym úradným postupom Z. pri výkone dohľadu nad Družstvom, nezaoberal.

2.2. Prvoinštančný súd ďalej poukázal na to, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený iba vtedy, ak poškodený nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný plniť. Žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody uplatnila v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 3K/95/2010 voči úpadcovi - Družstvu, ktorého členom bola čo znamená, že v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nevyožiteľnosti pohľadávky poškodeného - žalobkyne ako predpokladu vzniku škody spôsobenej štátom odvíja až odo dňa, keď pominú účinky vyhláseného konkurzu alebo až vtedy, keď nebude nárok žalobkyne na základe právoplatného rozvrhového uznesenia súdu uspokojený. Pohľadávka žalobkyne bola síce správcom konkurznej podstaty popretá (čo však neznamená, že počas incidenčného konania pohľadávku žalobkyne neuzná), žalobkyňa si uplatnila pohľadávku na tunajšom súde incidenčnou žalobou. Súd doposiaľ o incidenčnej žalobe žalobkyne nerozhodol a konkurz nie je ukončený, preto nie je možné ustáliť výšku škody, ktorá žalobkyňi vznikla a žaloby na začatie konania o zaplatenie škody je možné považovať za predčasne podané.

2.3. S poukazom na tieto skutočnosti prvoinštančný súd vyhodnotil žalobu za predčasne podanú a to aj z dôvodu, že žalobkyňa ako bývalý člen družstva, ktorý sa stane v dôsledku nevyplatených finančných prostriedkov družstvom veriteľom družstva, si svoje nároky na náhradu škody môže uplatniť v zmysle ustanovenia § 243a ods. 4 Obchodného zákonníka za splnenia podmienok vzniku škody voči členom predstavenstva družstva alebo členom kontrolnej komisie podľa ustanovenia § 244 Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník v § 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8 explicitne zakotvuje, že každý člen družstva je oprávnený v mene družstva podať žalobu o náhradu škody proti členovi predstavenstva z titulu jeho zodpovednosti voči družstvu za ním spôsobenú škodu, že každý veriteľ družstva môže vo svojom mene a na vlastný účet uplatniť nároky družstva na náhradu škody proti členom predstavenstva a tiež proti členom kontrolnej komisie, ak veriteľ družstva nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku družstva, a taktiež, že ak je na majetok družstva vyhlásený konkurz, nároky veriteľov družstva proti členom predstavenstva a tiež proti členom kontrolnej komisie družstva môže uplatňovať správca konkurznej podstaty družstva voči členom predstavenstva družstva, ktorí ak porušili svoje povinnosti pri výkone svojej funkcie sú zodpovední spoločne a nerozdielne za škodu, ktorú tým družstvu spôsobili. Existencia pohľadávky žalobkyne na náhradu škody voči vyššie uvedeným subjektom Družstva vylučuje možnosť, podľa názoru súdu, aby sa žalobkyňa domáhal náhrady škody voči štátu podľa zákona č.514/2003 Z. z.

2.4. Podľa názoru prvoinštančného súdu v danom prípade je právne relevantným prípadný nesprávny úradný postup, ktorého by sa mohla Z. dopustiť zanedbaním dohľadu len vo vzťahu k dohliadanému subjektu, ktorým je Družstvo. Len v prípade takéhoto nesprávneho úradného postupu by prichádzalo do úvahy, že v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom by žalobkyňi vznikla škoda. Žalobkyňa poukázala, že jej vznikla škoda aj v príčinnej súvislosti so zanedbaním dohľadu zo strany Z. nad činnosťou Obchodníka s CP, pričom uviedla, že Družstvo poskytovalo finančné prostriedky potom, ako ich získalo od nej Obchodníkovi s CP na základe zmluvy o riadení portfólia. Medzi Družstvom a Obchodníkom s CP tak vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého boli obaja účastníci zmluvy povinní plniť z uzavretej zmluvy. Ak Družstvo zistilo, že Obchodník s CP si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy neplní, bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré malo na základe uzavretej zmluvy nárok. Len v prípade, ak by sa Družstvo svojej pohľadávky nedomohlo voči Obchodníkovi s CP titulom nároku vyplývajúcim zo zmluvy, bolo by možné (teoreticky) dospieť k záveru, že Družstvu vznikla škoda v súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom Z. spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad Obchodníkom s CP. V priamej príčinnej súvislosti s prípadným preukázaným nesprávnym úradným postupom nad dohliadaným subjektom - Obchodníkom s CP mohla vzniknúť

škoda len na strane Družstva, čo je však subjekt odlišný od žalobkyne. Podľa názoru súdu z vyššie uvedených dôvodov je prípadný nesprávny úradný postup Z. vyplývajúci z dohľadu nad Obchodníkom s CP v danom prípade právne irelevantný, pretože na strane žalobkyne nedošlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom Z. spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad Obchodníkom s CP, preto sa súd takýmto prípadným nesprávnym úradným postupom ani nezaoberal.

2.5. Žalovaný v konaní preukázal, že Z. dohľad nad dohliadaným subjektom - Družstvom nezanedbala, keď Družstvo bolo dohliadaným subjektom len v obmedzenom rozsahu (dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt) v súlade s ustanoveniami § 125 až 128 ZoCP. V súlade s uvedenými stanovami Úrad pre finančný trh schválil Družstvu Prospekt investície, pričom posudzoval len jeho úplnosť (§ 127 ods. 4 v spojení s § 125 ods. 7 ZoCP), t. j. či obsahuje všetky údaje a vzájomný súlad predložených údajov a ich zrozumiteľnosť. Za pravdivosť údajov v Prospekte investície zodpovedali príslušné orgány Družstva. Žalovaný tiež preukázal, že nebolo v právomoci Z. schvaľovať zmluvu o riadení, resp. portfólia. Prospekt investície mal podľa zákona obsahovať len zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyť výrobkov žalobkyne verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu služieb, ktoré poskytuje (podstatná náležitosť § 128 ods. 1 písm. a) bodu 10 ZoCP). Z. nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, pretože v takom prípade by došlo k prekročeniu jej kompetencií. Z. až od 01.06.2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt dodržiava schválený prospekt investície. Slovenská republika ako štát, nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti Družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má Družstvo autonómne postavenie. Vnútorne vzťahy Družstva sa spravovali v danom čase stanovami družstva a Obchodným zákonníkom. Žalobkyňa ako člen Družstva (podnikateľského subjektu) neinvestovala predmetné peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemala žiaden vplyv, ale práve naopak členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolujú činnosť družstva a jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a Stanov PDSI. Žalobkyňa nepreukázala, že počas členstva v Družstve realizovala svoje oprávnenia vyplývajúce jej z členstva tak, že by aktívne zasahovala do činnosti Družstva za účelom odvrátenia hrozacej škody pri zistení nedostatkov v činnosti štatutárnych zástupcov Družstva. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prvoinštančný súd žalobu zamietol.

2.6. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie ďalej zamietol návrh žalobkyne na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie konštatujúc, že rozhodnutie Súdného dvora EÚ o žalobkyňou položených otázkach nie je nevyhnutné pre meritórne rozhodnutie veci. Žalobu na začatie prejudiciálneho konania zamietol aj z dôvodu, že nie je súdom, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva.

2.7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal z dôvodu, že tento si náhradu trov konania neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

3. Proti tomuto rozsudku a to proti výroku, ktorým súd žalobu vo veci samej zamietol podala v zákonom stanovenej lehote odvolania žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania, alternatívne žiadala rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že Z. B. Q. nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedla, že sa spoliehala, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie Z. B. Q. ako orgánu dohľadu a nemohla predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Z. B. Q. len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa jej výkladu, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad Prospektom investícií nedefinoval. Postup Z. B. Q. bol preto svojvoľný

v neprospech každého, ktorý sa na ňu z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol. Argument, že upozornila Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z. z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva posúdila ako úplne irelevantný, nakoľko nemohla mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o tom, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením zákonných povinností Z. B. Q., spočívajúcou v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zák. č. 566/2001 Z. z. Za obzvlášť nepochopiteľný považovala záver súdu prvej inštancie, že sa mala viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady "právo patrí bdelym", nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu a nie v dôsledku toho, že nebola "bdelá" s tým, že jej nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými by mohla zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami, k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Uviedla, že povinnosťou Z. B. Q. podľa ust. § 137 ods. 2 Zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností. Podľa ust. § 135 ods. 1 Zákona o cenných papieroch (platného v tomto znení od 1. mája 2007) Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Z. B. Q. napriek tomu, že v priebehu celého konania tvrdila opak - preto mala Z. B. Q. zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných Z. B. Q. Družstvu (Prospekt investícií, vydaný vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Z. B. Q.) a obchodníkovi s cennými papiermi. Povinný zákonný dohľad zo strany Z. B. Q. je dokonca koncipovaný tak široko, že má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov, teda aj žalobkyne. Poukázala na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/206/2011 bolo výpoveďou svedka D. I. P., C. preukázané, že Z. B. Q. už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING, a. s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka s cennými papiermi, t. j. že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky získané od žalobkyne investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom. Z. B. Q. sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po vytknutí zo strany banky rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a. s., CI Reality, s. r. o. a GLOBAL production s. r. o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a. s. a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše či už členom predstavenstva alebo konateľom D. E. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Žalobkyňa poukázala tiež na to, že Z. B. Q. naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING a. s. a obchodníkom a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi (v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch) ani po vydaní tohto rozhodnutia okrem udelenej pokuty vo výške 10.000,- € nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka). Následné podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ňou vložených prostriedkov do Družstva, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu jej banka svojim zanedbateľným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázala ďalej na skutočnosť, že Z. B. Q. tým, že dňa 4. marca 2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch; z uvedeného vyplýva tolerovanie porušovania právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011 Z. B. Q..

3.1. Žalobkyňa ďalej uviedla, že Z. B. Q. rozhodnutím zo dňa 30. mája 2011 č. ODT-10890-4/2010 (právoplatným dňa 18. júla 2011) zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investícií s tým, že Z. B. Q. ustálila trvanie neaktuálnosti Prospektu až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do Prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, spätne k 31. decembru 2006, kedy došlo v sídle Z. B. Q. dňa 27. augusta 2007 k stretnutiu s poverenými členmi

predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti. Údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené boli neaktuálne minimálne od 1. októbra 2009 a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva boli neaktuálne už k 31. decembru 2006. Z uvedeného vyplýva, že Družstvo svojim konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31. decembra 2006, avšak Z. B. Q. voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011 (zákazom činnosti).

3.2. Žalobkyňa mala tiež za to, že existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu, žalobu na náhradu škody proti štátu a nerobí takúto žalobu predčasným, pretože je povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia žalobkyne ako veriteľa v konkurznom konaní a ak áno, v akom rozsahu. Súd pri tomto hodnotení dokonca nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 11. apríla 2012, sp. zn. 29Cdo/4968/2009), ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu - preto žiadna platná právna norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania žaloby a to ani vtedy, ak žalobkyňa doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je (podľa názoru žalovaného a prvoinštančného súdu) povinný mu dané plnenie vrátiť. Zákon č. 514/2003 Z. z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov, ale naopak, pripúšťa regresnú náhradu. Ak by prebiehajúce konkurzné konanie vylučovalo podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, zákon o zodpovednosti za škodu, ako i Trestný zákon v platnom znení, a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania. Súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu, či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze. Uviedla, že z písomného vyjadrenia správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu zo dňa 20. augusta 2013 vyplýva, že v konkurznej podstate nie sú žiadne prostriedky, celý majetok je tvorený hypotetickými pohľadávkami z neukončených súdnych sporov proti Z. B.Z. Q., Garančnému fondu investícií, či poisťovni Chartis Europe a iným subjektom a preto aktuálny stav konkurzu vylučuje jeho možnosť svoju pohľadávku z konkurzu uspokojiť. Záverom vo svojom odvolaní žalobkyňa poukázala na závery uznesenia Najvyššieho SR zo dňa 31. januára 2012, sp. zn. 6MCdo/11/2010 a na to, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvoinštančným súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvoinštančným súdom, resp. predložené stranami sporu neboli riadne vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O. s. p., a preto nemôžu byť právnym podkladom pre právne posúdenie veci o základe uplatneného nároku.

4. Žalovaný vo vyjadrení sa k odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne a právne správne potvrdiť. Uviedol, že súd prvej inštancie pri konaní v prejednávanej veci postupoval maximálne zodpovedne, vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového stavu, riadne zabezpečil listiny aj z iných súdnych konaní a v konečnom dôsledku mal v spise k dispozícii všetky pre vec podstatné a rozhodujúce písomné listinné dôkazy, či už predložené žalobkyňou alebo ním. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dostatočne správne zistil skutkový aj právny stav vecí, pričom z jeho činnosti mu boli známe aj iné dôležité skutočnosti (§ 121 O. s. p.), pretože na prvoinštančnom súde už od 2. júla 2012 pravidelne prebiehajú konania v skutkovo a právne analogických veciach. Žalovaný vo vyjadrení zopakoval svoje počas konania prezentované tvrdenia k skutkovo a právne podstatným skutočnostiam týkajúcim sa daného prípadu a uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala bezúspešné uplatnenie nároku voči družstvu PDSI čo znamená, že nepreukázala vznik škody. K námietke o riadnom nevykonaní listinných dôkazov uviedol, že zo zápisnice z pojednávania súdu jasne vyplýva skutočnosť, že súd oboznámil (vykonal) jednotlivé dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, pričom pri ich oboznamovaní presne špecifikoval o aké doklady išlo a oboznámil ich obsah.

5. Uznesením č. k. 10C/213/2011-577 zo dňa 16. 1. 2014 súd prvej inštancie uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- € s poukazom na položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

6. Na základe odvolania žalobkyne odvolací súd svojím rozsudkom z 21. 5. 2015, č. k. 9Co/57/2014-594, 9Co/58/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.); zároveň potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 10C/213/2011-577 zo dňa 16. 1. 2014 ukladajúce žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok.

7. Na základe dovolania žalobkyne Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením sp. zn. 7Cdo/135/2016, 7Cdo/136/2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. 5. 2015, č. k. 9Co/57/2014-594, 9Co/58/2014 v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie a v časti trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V prevyšujúcej časti, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie dovolanie odmietol. Dovolací súd prihliadol na vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá sa vyskytla v štádiu odvolacieho konania v podobe nedoručenia vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu. Pretože odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom znamenajúce porušenie práv na spravodlivý proces zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť, dovolací súd podľa § 449 ods. 1 a § 450 C. s. p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou odvolacieho súdu bude doručiť vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyni a až po vykonaní tohto procesného úkonu bude možné pokračovať v odvolacom konaní.

8. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1. 7. 2016 (ďalej len „C. s. p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Po odstránení nedostatku vytýkaného dovolacím súdom, keď vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne bolo žalobkyni doručené dňa 4. 5. 2017 odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C. s. p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C. s. p. v napadnutom rozsahu (výrok vo veci samej a výrok o trovách konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

10. Zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom jeho orgánmi verejnej moci je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zákon č. 514/2003 Z. z. definuje nesprávny úradný postup iba príkladmo v ust. § 9 ods. 1 druhá veta tak, že okrem iného sa zaň považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Z obsahu pojmu "nesprávny úradný postup" vyplýva, že vo všeobecnosti môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti.

11. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Z. B. Q. pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. V danom prípade nie je sporné, že Z. bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Treba vziať do úvahy, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. (novela zákona č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z. z.), teda až od 1. 6. 2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Teda až od 1. 6. 2010 mohla Z. dohliadať, či Družstvo dodržiava schválený Prospekt investície. Tiež povinnosť aktualizovať Prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1. 1. 2009 na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. (novela zák. č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h/ zák. č. 566/2001 Z. z.

pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zák. č. 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napr. správcovských spoločností pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Z. kontrolovať. Z. nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva ako sa mylne domnieva žalobkyňa. Z. mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ust. §§ 126 až 130 zák. č. 566/2001 Z. z. V tejto súvislosti treba poukázať i na to, že žalobkyňa si musela byť vedomý toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ust. § 129 ods. 1 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z. z. v znení platnom do 21. 7. 2013; § 126 až 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z. z. účinným dňa 22. 7. 2013). Ak si toho žalobkyňa vedomá nebola, nemožno to pričítať na ťarchu Z. B. Q. v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že o rozsahu dohľadu Z. nad činnosťou Družstva nemala vedomosť.

12. Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobkyne o povinnosti Z. B. Q. v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti - preto ani Z. B. Q. z neho nevyplývala povinnosť, ktorá by jej ako povinnému subjektu takúto povinnosť ukladala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadať, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Z. B. Q.. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Z. B. Q. iba v prípade, ak by sa jeho postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobcu, ktorý však nemôže vychádzať z toho, ako takýto postup žalobkyne vyhodnotil, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť Z. B. Q. pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom zo zákona vyplývajú.

13. Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva čo v praxi znamenalo, že obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva. Uvedené znamená, že riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c/ Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená. Žalobkyňa si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musela byť vedomá, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť (čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi). Až do rozhodnutia Z. B. Q. zo dňa 21. decembra 2010, č. ODT-8305-5/2010, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Z. B. Q. zo dňa 1. marca 2011, č. GUV-274/2011, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Z. B. Q.. Činnosť Družstva, ktorého bola žalobkyňa v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania; zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobkyne.

14. Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou žalobkyne o nedostatočných opatreniach Z. B. Q. na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu zohľadňujúc aktívny prístup Z. B. Q. k obchodníkovi s cennými papiermi (v konaní preukázaný rozhodnutím zo dňa 8. januára 2008, č. OPK-9750/3/2007, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16.596,96 €, opätovne rozhodnutím zo dňa 20. augusta 2008, č. OPK-9750-5/2007, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 9.958,18 euro a následne rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2010, č. ODT-8305-5/2010, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb). V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalobkyňa sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v takom pochybení v postupe Z. B. Q., ktoré sa

týka hmotnoprávneho posúdenia veci; hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť len v obsahu rozhodnutí Z. B. Q., keďže za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

15. Z uvedeného je potom zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým je nesprávny úradný postup štátu zastúpeného Z. B. Q..

16. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/4968/2009, na ktorý v odvolaní poukazovala žalobkyňa, jeho interpretácia je nesprávna a zavádzajúca. Predovšetkým tento rozsudok sa týka náhrady škody, ktorú veriteľom spôsobili osoby povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu tým, že so splnením tejto povinnosti boli v omeškaní. Okrem toho Najvyšší súd ČR v odôvodnení uvedeného rozsudku poukázal na rozhodnutie R 48/2011 týkajúce sa náhrady škody spôsobenej výkonom verejnej moci, podľa ktorého v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nedobytnosti pohľadávky poškodeného ako predpokladu vzniku zodpovednosti štátu sa odvíja odo dňa, keď poškodený obdržal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia. Uvedený rozsudok sp. zn. 29Cdo/4968/2009 nepolemizuje so závermi rozhodnutia R 48/2011, ale súčasne berie do úvahy rozhodnutie R 33/2008, podľa ktorého otázka nemožnosti uspokojenia pohľadávky veriteľa môže byť zodpovedaná aj skôr než pri rozvrhu (ku ktorému ani nemusí prísť). V tejto súvislosti Najvyšší súd ČR uviedol, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy, ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok speňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť ani na plné uspokojenie pohľadávok za podstatou a pracovných nárokov, takže nezaistení veriteľa druhej triedy neobdržia pri rozvrhu nič. Z označeného rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že žalobu o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Z tohto rozsudku Najvyššieho súdu ČR teda vyplýva, že 1/ predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejmé, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu, 2/ to, v akej výške vznikla veriteľovi škoda, možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu a to napr. pri vydaní čiastočného rozvrhu, alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. V prejednávanej veci v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok Družstva nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty, preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a vzhľadom na to nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky žalobcu nie je vyriešená (nie je celkom zrejmé, že v rámci konkurzného konania nedostane nič) a vzhľadom na to nemožno ustáliť ani výšku škody. Preto je správny záver súdu prvej inštancie i v tom, že žaloba na začatie konania bola podaná predčasne.

17. K námietke žalobkyne, že listinné dôkazy vyžiadané súdom prvej inštancie, resp. predložené stranami konania neboli riadne vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O. s. p., a preto nemôžu byť právnym podkladom pre právne posúdenie veci o základe uplatneného nároku odvolací súd uvádza, že podľa § 129 ods. 1 O. s. p. (teraz § 204 C. s. p.) dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta, alebo oznámi jej obsah. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba, následné podania žalobcu a vyjadrenie sa žalovaného boli vzájomne stranám sporu súdom prvej inštancie doručované pred pojednávaním nariadeným na prejednanie veci samej. Zo zápisnice z pojednávania súdu nariadeného na deň 20. 11. 2013 jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie v zmysle § 119 ods. 5 O. s. p. oboznámil strany sporu s doposiaľ vykonaným dokazovaním a obsahom spisu. Uvedené znamená, že žalobkyňou vytýkané procesné pochybenie súdu prvej inštancie o riadnom nevykonaní dokazovania nevyhnutného k preukázaniu rozhodujúcich skutočností spôsobom uvedeným v § 129 ods. 1 O. s. p., resp. § 204 C. s. p. nebolo odvolacím súdom zistené.

18. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil vrátane výroku o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p., resp. § 255 ods. 1 C. s. p.

19. O náhrade trov odvolacieho konania a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobkyne nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom a dovolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď o

výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).